

Les reivindicacions obreres han trobat en les nacions verament civilitzades, veus assenyades per a la llur proclamació. A Anglaterra, en amenaçar amb la vaga general de la triple aliança obrera—mines; ferrocarrils i altres transports—Thomas declarava amb quina recança hom arribaria a extrems qui poguessin perjudicar l'Estat i el «labour party», força governamental, actua d'oposició parlamentaria de Sa Majestat i a Alemanya, tot i la gran desfeta militar, els socialistes majoritaris han trobat forces a oposar a la dissolència espartacista i a França, malgrat haver assolit la majoria socialista, les tendències ultranceres de Longuet, una forta minoria socialista les rebutja i reivindica els procediments democràtics del socialisme com cal. Això és degut a la cultura i a la llibertat política.

I a Espanya? Descomptem Catalunya, descomptem els nacionalistes sempre amatents a les fetures de la pàtria llur, i veurem com el caciquisme, desvirtuant el sufragi universal, endogala el poble, qui s'entregarà a l'anarquia, per tal com mà qui ven el vot a en La Chica és la més apta a ezibar-li la pedra; veurem com els únics representants parlamentaris qui es captenen d'obrerisme, son elegits no per tal com son socialistes, sinó en un impuls sentimental promogut per la llur condició de presidaris i veurem com la flamarada bolxevista guspireja en els cervells incultes, o els atueixen els procediments de «mano negra».

El caciquisme és, com el bolxevisme, més que govern d'una classe, tirania d'una casta. Havent convertit l'Estat en una agència de col·locacions, s'enfellowirà contra tot allò—socialisme, nacionalisme—que ell cregui, minvador del nombre de col·locacions a repartir. Les concessions seràn atorgades com el pacient cedeix els queixals al dentista.

Tot això ha tet que, a Espanya, l'anormalitat dels temps vagi encara agençada d'anormalitat. Hom ha cregut, tot d'una, trobar un remei en

forma de vara. Quina bella cosa, una vara fortament manegada! Però cal que sigui tothora la vara de la justícia.

Ha sonat, dins les tenebres, una forta veu encoratjadora. La Mancomunitat de Catalunya anuncia la convocatòria d'una Conferència del treball. A aquesta assemblea celebradora, cal que hi vagin proletaris i burgesos amb el cor ben net d'egoïsmes. L'interès dels obrers i el dels patrons—en ells mateixos ben atenedors—son, tanmateix, inferiors a l'interès suprem de Catalunya.

La Conferència del Treball

ELS successos produïts per l'actual vaga sindicalista han fet girar els ulls de nostres homes a horitzons amplis per a resoldrer amb caràcter definitiu, en lo possible, les qüestions socials plantejades a nostra pàtria.

Ha sigut precís el trasbalsament d'aquets dies per que's recordés la gent, que l'intranquil·litat d'esperit no s'assoliria sino fent justícia a tots els estaments, així patronals com obrers. Es un mal endèmic de la política espanyola, que no coneix la previssió i resolt tots els problemes o be ajornant los indefinitivament o per la forsa de la violència. Aquesta, de moment, cauderotjarà la ferida oberta, pero no la curarà, al contrari, si després de l'operació violenta no venen les cures indispensables, la malaltia s'enverinarà i serà perillosa una nova operació quirúrgica.

Vòl dir, això, que passada la represió que avui s'exerceix per qui te'l deure de fer-ho, les armes han de donar lloc a la serena discussió, per tal de formular un estatut de treball.

Però, malgrat nostre optimisme, dubtem que la tasca es porti a terme, ja que la desconfiança dels uns als altres o de tots al poder públic, la